

Oom Borga's Midwinterdiner

Sophia Drenth

1: Sterrentaart

De met rijp bedekte bladeren knisperden onder de wielen van oom Borga's vélôcypède. Zijn vingertoppen tintelden van de kou. Hoog boven hem fonkelden de sterren als aaneengeregen slingers van lichtjes in de nachtlucht.

Nog maar een paar dagen tot Midwinter.

Niet alleen was dit de mooiste tijd van het jaar. Het was vooral een drukke tijd, omdat oom Borga jaarlijks een groot Midwinterdiner organiseerde, waarbij een enorme lijst met klusjes kwam kijken.

Bovenaan die lijst stond het schrijven en rondbrengen van de uitnodigingen. Dat was een heel karwei, want hij mocht niemand vergeten: de eekhoorns, de wiesewasjes, de witte wiefjes, de flerefladders en natuurlijk de yeti's. Geen van de bewoners van het Grimgruwelbos (en dat waren er nogal wat) zag hij over het hoofd, ongeacht hoe klein of groot ze waren.

Sinds Zombieman een paar jaar geleden tijdens de postbezorging zijn hand was kwijtgeraakt met daarin een stapeltje uitnodigingen vastgeklemd, bezorgde oom Borga die eigenhandig. Zombies maakten ook nog eens overal vlekken op en uitnodigingen met vlekken erop waren ondenkbaar. Daarom fietste Oom Borga op deze koude winternacht op zijn vélôcypède, zo'n ouderwetse fiets met een enorm voorwiel en een piepklein achterwiel, door het Grimgruwelbos.

Iepetie-iepetie-iep, zei het achterwiel dat wel een drupje olie kon gebruiken.

Tegen de tijd dat alle, maar dan ook alle, uitnodigingen waren bezorgd, hing er een bevroren snotpegel aan zijn neus, maar oom Borga peinsde er niet over om terug naar huis te fietsen.

Hij nam zijn gedeukte hoge hoed van zijn hoofd en viste er een zakdoek uit op. Luidruchtig snoot hij zijn neus. Een paar flerefladders vlogen op uit de kale boomkruinen, opgeschrikt door het kabaal.

Oom Borga trok zijn boodschappenlijst uit de hoed. De lijst was zó lang dat die tot de grond reikte. Met een potloodstompje streepte hij 'uitnodigingen bezorgen' door.

Wat was het volgende klusje?

Vulling sterrentaart, stond er in zijn nauwelijks leesbare handschrift neergekrabbeld.

Oom Borga zuchtte. Hij mocht dan wel een genie in de keuken zijn, maar vulling voor de sterrentaart maken, dat ging hem boven zijn hoge hoed. De uitgeknepen gloeiwormpjes moesten zeker drie maanden rijpen!

Alle andere boodschappen liet oom Borga bezorgen, maar Coco Krekelkop weigerde dat pertinent. 'Geen tijd! Geen tijd!' brulde hij elke keer wanneer oom Borga aangaf dat hij een gelukkige vampier zou zijn, wanneer de sterrenvulling kon worden bezorgd.

Coco Krekelkop maakte de beste sterrenvulling, dat was een waarheid als een dronken flerefladder. Het kwam erop neer dat oom Borga geen keus had dan de sterrenvulling bij Coco te halen, maar uitgerekend het kraampje van Coco's Koekkies had de nare gewoonte om geen vaste staplek te hebben.

Vorig jaar had oom Borga zich een breuk gezocht, om het kraampje uiteindelijk verstopt in de oude kanonnenbunker aan te treffen.

Op die plek hoefde hij dit jaar dus zeker niet te gaan kijken! Zo werkten de wetten van de onlogica in het Grimgruwelbos. Oom Borga wist daar alles van, want hij had er laatst een boek over gelezen.

En dus zette hij zijn fietstocht door het Grimgruwelbos voort. Hij ging naar het doolhof, het theehuis, de oude molshoop, het dal met de praatzieke bomen, het heuveltje van Knir en tot slot naar de kop van Grum.

Daar liet hij zich van zijn fiets vallen, tuimelde bijna voorover door zijn bochel en stapte de enorme schedel binnen. De weggerotte kies in de onderkaak vormde een perfecte doorgang. Zijn voetstappen galmden door het holle schedeldak. Het verhaal ging dat Grum ook tijdens zijn leven een behoorlijke lege kop had gehad.

Hier ook al geen kraampje van Coco's Koekkies te bekennen.

Oom Borga stapte weer naar buiten en keek voor de zekerheid ook achter en op de reuzenschedel. Hij nam zijn hoed af, zodat hij zich op de kale knar kon krabben. Als hij ergens een hekel aan had, dan waren het wel raadsels. Waar kon hij nu nog zoeken?

Hij tuurde in zijn gedeukte, hoge hoed. De hoed die hem altijd te hulp schoot, wanneer het nodig was. Kon hij niet gewoon ...?

Oom Borga stak zijn hand in de hoed. Terwijl hij op het puntje van zijn tong beet, ging zijn hand al grabbelend op zoek. Ondertussen dacht hij aan een pot vol sterrenvulling, die meer licht gaf dan alle sterren bij elkaar in het hele universum!

Ha, hij had beet! Voorzichtig trok hij zijn hand terug. Hij wilde geen grammetje sterrenvulling op het spel zetten. Het was elke keer maar afwachten hoe Coco Krekelkop het verpakte en dit voelde zeer zeker niet aan als een stevige, glazen pot.

‘Bwaaah!’ gilte de sterrenvulling, zodra die uit de hoed werd getrokken.

Oom Borga liet de buit pardoos vallen. Dat was helemaal geen sterrenvulling!

Coco Krekelkop staarde verwilderd om zich heen. ‘Wat flik u me nou!’ riep hij uit.

Oom Borga hield zijn lijst op en wees naar ‘sterrenvulling ophalen’.

‘U ken me wat met uw sterrenvulling. Dit is toch nie normaal? Staan ik gewoon in de kanonnebunkert net zoals vorig jaar, word ik zomaar bij mijn kladden gegrepen en aan mijn nekvel naar de andere kant van het bos gesleurd. Ongewenste intimiteiten waarvoor ik u ken laten arresteren! Altijd hetzelfde gelazer met vampiers!’

Oom Borga grabbelde in het zakje van zijn gilet en toverde een gouden munt tevoorschijn, die bijna net zo hard schitterde als de sterrenvulling behoorde te doen.

De gouden kroon liet Coco Krekelkops woede tot wat gepruttel uitdoven. Hij plukte de munt tussen oom Borga’s worstachtige vingers vandaan en beet erop om de echtheid ervan te keuren. ‘Naah, vooruit dan maar. Omdat u zo’n goeie klant ben.’ Coco Krekelkop borg de munt in de zak van zijn schort op. ‘Hoe kom ik nu weer bij mijn kraampie?’

Oom Borga toverde een grote grijns tevoorschijn en hield zijn hoed op.

Coco Krekelkop wierp een blik in oom Borga’s hoed, trok afkeurend zijn neus op en keerde oom Borga de rug toe. Hij keek op naar de sterren om zich te oriënteren. Sloeg linksaf, bedacht zich drie stappen later en waggelde de andere kant op.

Oom Borga hield de lijst op en knipte met zijn vingers. Waar was de sterrenvulling?

Coco draaide zich om en wees naar oom Borga’s hoge hoed, waaruit een zacht gouden gloed opsteeg. ‘Daaro is je vulling en een paar krakkelkrekkelkoekjes van het huis op de koop toe.’

Oom Borga slaakte een verheugd kreetje. Naast de sterrenvulling zat er inderdaad een zakje krakkelkrekkelkoekjes in de hoed. Hij pakte de koekjes en zette zijn hoed op met de sterrenvulling erin, drukte die extra stevig aan en klauterde weer op zijn vélocipède. Nu had hij eindelijk alles om zich op het bereiden van het diner te storten!

Tevreden fietste hij naar huis, ondertussen op de krakkelkrekkelkoekjes kauwend.

2: De verschrikkelijke griep

Oom Borga zwoegde drie nachten lang in de keuken en hij genoot van elke minuut! Hij kneedde, hakte, sneed, lardeerde, sauteerde en mixte zich een ongeluk.

Overdag ronkte hij als een tevreden varkentje in zijn doodskist en droomde hij van met zwaard omzwachtelde zwanenhals gemarineerd in veenbessensaus met meer dan alleen klein een drupje port erin.

Tussen de bedrijven voor bouwde hij onder de eeuwenoude sparren de grote tafel op die altijd – tot zijn grote ergernis – in stukjes uit zijn hoge hoed tevoorschijn kwam. Het hoofddekseel had zijn grenzen wat eruit te toveren viel. Gelukkig was de tafel eenvoudig in elkaar te zetten.

Onvermoeibaar klom oom Borga een ladder op en af, om de sparrenbomen rondom zijn huis met lantaarns, slingers en flonkerende heksenballen te versieren.

Steeds meer punten op zijn lijstje kon hij doorstrepen.

Bij het aanbreken van de langste nacht van het jaar, moest hij tot zijn stomme verbazing tot de conclusie komen dat hij keurig op schema lag. Dat was hem nog nooit overkomen!

Oom Borga schrok op van gerommel bij de deur. Nee, toch! De eerste gasten. Nu al?

Voordat hij de deur bereikte klepperde de brievenbus. Het bleef niet bij één keer kleppen, nee, het kleppen ging door en door. Een hele lading brieven rolde naar binnen.

Zoveel post kreeg hij doorgaans nooit!

Hij pakte een willekeurige kaart op, terwijl er steeds meer soortgelijke kaarten door de brievenbus werden gegooid.

Het waren de uitnodigingen die hij had verstuurd. Op de achterkant stond altijd een RSVP, omdat dat nu eenmaal zo hoorde, maar niemand maakte daar ooit gebruik van. Nu kwamen alle uitnodigingen retour, met het vakje 'helaas verhinderd' aangekruist. De eekhoorns, de flerefladders, zelfs de wiesewasjes, ze zegden allemaal zonder uitzondering af.

Wat was er aan de hand? Had hij soms iets verkeerd gedaan? Wilde niemand in het Grimgruwelbos met hem aan één tafel zitten? Maar waarom dan?

Verbijsterd gooide oom Borga de deur open.

Zombieman de postbode hees zich net weer op zijn brommer. Hij had zelfs voor zijn doen een wel heel aparte uitdossing aan. Zijn half weggerotte tronie ging grotendeels schuil achter een mondkapje, zo'n ding dat dokter Snijgraag droeg, wanneer hij bang was om bacteriën in te slikken.

Oom Borga zwaaide met zijn armen en rende op Zombieman af.

Paniekerig probeerde de postbezorger zijn brommer aan te schoppen, maar na wat gekuch viel de motor weer stil. 'Uuuuuuh!!!' brulde Zombieman met overslaande stem. Hij strekte zijn armen angstvallig uit, om oom Borga op afstand te houden.

Oom Borga bleef staan. Hij keek Zombieman vragend aan.

Dit ging interessant worden: oom Borga sprak alleen wanneer het absoluut nodig was (de huidige situatie kwam in de buurt) en Zombieman bracht hooguit wat onverstaanbaar gerochel voort. Het had dus weinig zin dat oom Borga zijn mond zou opentrekken, maar toch haalde hij diep adem om te vragen wat al die afzeggingen te betekenen hadden.

De krant die tegen zijn voorhoofd plofte en op de grond viel bracht hem tot zwijgen voordat de eerste lettergreep zijn strot had verlaten. Oom Borga balde zijn vuisten. Wat was dat nou weer voor manier om de krant bezorgen?

Zombieman startte zijn brommer deze keer met een welgemikte schop, waardoor de motor sputterend tot leven kwam. Hij scheurde er met een flinke dot gas vandoor.

Oom Borga bukte zich om de krant op te pakken. De afgelopen dagen had hij helemaal geen tijd gehad om die te lezen. Hij had het papier gebruikt om de houtovens mee aan te maken. Hij vouwde de krant open.

MIDWINTER AFGELAST! brulde het hem vanaf de voorpagina tegemoet.

Midwinter afgelast? Dat kon toch niet? Dat was in geen duizend jaar gebeurd. Niet dat oom Borga zó oud was, maar over een goede driehonderd van die duizend jaar kon hij meepraten.

Onder de kop stond in koeienletters:

VERSCHRIKKELIJKE GRIEP HOUDT GRIMGRUWELBOS IN ZIJN GREEP!

De volgende maatregelen om GNARF-KnoR-3 onder controle te houden dienen te allen tijde te worden gehandhaafd:

- *Minimaal een kleine yeti afstand houden.*
- *Naast het eigen huishouden dient u niet meer dan drie gasten in uw huis, burcht, crypte of nest te ontvangen. (Daar dienen wiesewasjes en flerefladders zich eveneens aan te houden.)*
- *Mondkapjes dragen verplicht in het geval er geen kleine yeti afstand kan worden gehouden.*
- *Al deze maatregelen gelden ook tijdens Midwinternacht!*

Daaronder volgde nog een hele uiteenzetting over boete zus en boete zo in piepkleine letters.

Oom Borga's las de onheilstijding met groeiende verbazing. Een verschrikkelijke griep met de naam GNARF-KnoR-3 in het Grimgruwelbos? Midwinter afgelast?

Zijn schouders kromden zich onder het gewicht van het bericht. Al die heerlijkheden waar hij zó op had staan zwoegen zouden door niemand worden geproefd. De sterrentaart, de dennenmoes, de eikeltjespaté, de gevulde zwanenhals, de extra kruidige kippensnauwborstjes. Alle, maar dan ook alle moeite was voor niets.

3: Een hap, een slik en een hele grote ...

Oom Borga weigerde om het slechte nieuws te geloven. Zo zat hij nu eenmaal in elkaar. Hij geloofde iets pas als hij het met eigen ogen zag, niet wanneer het hem vanaf een stuk papier werd toegeschreeuwd.

Midwinter afgelast. Waren ze nou helemaal gek geworden!

Koppig ging hij verder met de voorbereidingen voor het diner. Hij dekte de tafel en stalde alle heerlijkheden erop uit, met de sterrentaart als trots middelpunt. Van de buitenkant zag de taart er helemaal niet zo opzienbarend uit. De bruine kleur vertelde dat de taart perfect was gebakken. Voor de rest – tja – was het een homp taart. Het had net zo goed een bouwwerk van een primitief volk kunnen zijn dat in de oertijd leefde. Maar het was dan ook niet de buitenkant die ertoe deed. Alles draaide om de binnenkant.

Oom Borga maakte de taart af met wat poedersuiker en een hulsttakje. Hij trok zijn feestfrak aan, poetste zijn schoenen en tanden (niet met dezelfde borstel), deukte zijn hoge hoed uit zo goed en kwaad als dat ging en nam plaats aan het hoofd van de lange tafel.

De gasten konden elk moment arriveren!

Na een uur wachten zat hij daar nog steeds. Alleen.

De stille hoop dat het een vergissing was dat Midwinter was afgelast, veranderde stilaan in droevigheid. Had de krant dan toch gelijk? Zou hij de hele nacht hier in zijn uppie zitten, na alle moeite die hij had gedaan?

Net toen hij zich dit afvroeg, bespeurde hij een geluid. Voetstappen. Grote, zware voetstappen. Oom Borga spitste zijn oren. Hoorde hij dat goed? Hij schoof zijn stoel naar achteren en kwam overeind.

Een enorme schim beende op hem af. Hij had een mondkapje op. Onder dat mondkapje kwamen een heleboel haren vandaan gekropen. Daarboven gloeiden kleine ogen als hete kooltjes.

Oom Borga trok zijn servet tot over zijn neus op.

Het was de verschrikkelijke griep! GNARF-KnoR-3 kwam hem halen!

De gestalte bleef op ruime afstand stilstaan. 'Zo,' zei Yeti van achter zijn mondkapje, 'ik kom effe kijken hoe het ervoor staat met dat Midwinterdiner. Laat dat servet maar zakken, oompie. Ik heb die verschrikkelijke griep een pak voor zijn broek gegeven.'

Oom Borga bloeide op en kwam achter het servet vandaan gekropen. Opgelucht haalde hij adem. Het was helemaal niet de verschrikkelijke griep die hem kwam halen. Het was de verschrikkelijke sneeuwman maar. En Yeti bracht goed nieuws mee ook nog!

Was Midwinter dan toch niet afgelast?

'Dagenlang heb ik reutelend en rochelend in mijn bed gelegen,' vertelde Yeti. 'Kotsen als een malle. Het snot spoot uit al mijn openingen, maar nu ben ik genezen. Dat betekent dat ik niet nog eens ziek kan worden! Dus hier ben ik: de hooggeëerde gast voor uw Midwinterdiner.'

Dé gast? Maar één gast?

Nou ja, een yeti was beter dan geen yeti, vond oom Borga. Dan had hij zich tenminste niet voor niets uitgesloofd. Met een zucht liet hij zich terug in de stoel vallen, terwijl Yeti naar het andere eind van de tafel sjokte en daar neerplofte.

'Alles mot op, zeker? Net zoals vorig jaar en het jaar daarvoor?'

Oom Borga knikte, blij dat er tenminste iemand ging genieten. Hij moest opzij leunen omdat Yeti hem anders niet kon zien aan het andere eind van de volgeladen tafel.

'Het mot maar. Alleen omdat u zo aandringt.' Yeti nam zijn mondkapje af, schudde een servet uit en propte een punt van het linnen achter de boord van zijn houthakkershemd. In een oogwenk scheurde hij een bout van de zwaan, prakte opscheplepels vol met dennenpuree naar binnen en slurpte een hele sliert kippensnavelworstjes op.

Ondertussen zat oom Borga maar een beetje voor zich uit te staren. Fijn dat Yeti zo genoot, maar het was niet hetzelfde. Oom Borga miste de bewoners van het Grimgruwelbos, de lachende vossen, de kwetterende wiesewasjes en de ...

Een scheet galmde door het bos. 'Even ruimte maken,' klonk het vanaf het andere eind van de tafel. Yeti leunde achterover. Hij liet een boer die tien tellen aanhield. 'Zo, dat lucht

op. Tijd voor het toetje.’ De harige reus kwam uit de stoel overeind en greep de sterrentaart met beide handen beet. Hij sperde zijn verschrikkelijke sneeuwmannenmuil open en slokte de sterrentaart in één hap op. Niks geen magisch moment van de taart aansnijden en de eerste straal licht die langs het mes naar buiten gluurde, hét symbool voor de terugkeer van al het leven op aarde, de aankondiging van het eind van de grote winterslaap. Altijd ook een beetje een weemoedig moment voor een vampier zoals oom Borga, want Midwinter vieren betekende ook dat de nachten weer korter werden en de dagen langer.

‘Oef,’ pruttelde Yeti. ‘Nogmaals oef en zelfs ook een beetje auw.’ Hij probeerde nog een wind naar buiten te werken, maar dat lukte niet naar zijn uitpuilende ogen te oordelen. ‘Heel erg auw, nu. Waar is het schijthuisje?’

Oom Borga wees naar het smalle bouwwerkje achter hem. In de deur was een ster uitgezaagd.

Yeti hees zich uit de stoel en repte zich ernaartoe. Ondertussen maakte hij de gespen van zijn tuinbroek alvast los.

4: De grote ontploffing

Yeti had de deur van het schijthuisje nog maar net achter zich dichtgetrokken of er klonk een enorme knal. Bam! Het schijthuisje spatte uit elkaar. Planken vlogen oom Borga om de oren. Hij had niet het geluk dat het daarbij bleef. Een enorme lading yetistront kwam in een grote explosie achter de planken aan. Het was oom Borga’s eerste reactie om het banket te beschermen en het moet worden gezegd: zijn reactievermogen was lovenswaardig voor een meer dan driehonderd jaar oude vampier met overgewicht leed en een bochel. Hij sprong uit de stoel op, keerde zich naar de explosie toe en maakte zich zo groot als hij kon met gespreide armen, alsof hij zijn bloedeigen kinderen beschermde. Daardoor kreeg hij de volle laag.

De knal was zo groot dat alle lantaarns werden uitgeblazen. Waar zonet het schijthuisje nog had gestaan, reikte nu een kolom van helder sterrenlicht naar de hemel. Het was zo fel dat de maan en sterren erdoor leken uit te doven. Yeti zat met zijn tuinbroek rond zijn knieën op de half aan stukken geblazen wc-pot. Met opengevallen mond tuurde hij naar de zee van sterrenlicht die hem omringde.

Ook al was het schouwspel nog zo wonderlijk, de tranen sprongen oom Borga in de ogen. Wat kon hem het schelen dat Yeti’s drollen lichtgaven! Hij sjarde zijn cravate los en sjokte

langs de resten van het schijthuisje. Van onder tot boven zat hij onder de stront. Hij trok zijn frak uit, knoopte zijn gilet open en wurmde die over zijn bochel. Zo liet hij een spoor van kleren achter, terwijl hij naar de Grote Plas slofte.

De plas was helemaal niet zo groot, maar hij was groot genoeg om in te baden. Heel erg schoon was het water ook niet, maar alles was beter dan onder de lichtgevende yetipoep zitten.

Alleen met zijn hoge hoed op zijn kop en zijn sokken aan zijn voeten liet oom Borga zich in het water zakken. Hij trok een borstel met een lange steel eraan en een stuk zeep dat naar lelietjes-van-dalen rook uit de hoed. Hij schrobde net zolang tot hij van zijn oorlellen tot zijn voetzolen rood zag.

Enmaal uitgeschrobd kon hij het verdriet niet langer tegenhouden. Dat wilde hij ook helemaal niet. Oom Borga liet zijn tranen de vrije loop en zette het op een ongenadig janken. Hij loeide naar de maan van verdriet.

Waarom was het leven zo oneerlijk?

Na alle moeite die hij had gedaan!

Dat zo'n verschrikkelijke griep alles moet verknallen!

En zo'n stomme schrokyeti die alles opvreet en de hele sterrentaart in één klap weer uitschijft!

Midwinter was afgelast. Voorgoed!

Het geritsel van een heleboel pootjes overstemde oom Borga's gejack. Kriebelpootjes kropen over zijn nek. Oom Borga sloeg naar het beest, maar het was hem te vlug af. Het schoot zijn oor in. Oom Borga gilte.

Wat gebeurde er nu weer voor afschuwelijks? Kon deze nacht nóg erger worden?

Met een zuigend plopgeluidje sleurden grijpgrage klauwtjes een propje yetipoep uit zijn gehoorgang, het laatste beetje waar hij niet bij had gekund met de borstel.

De mestkever – die een pietepouterig mondkapje droeg – schoot tevreden weg met zijn buit.

Het bleef niet bij één mestkever. Een bataljon kevers rolde over de glooiing. Het waren er zoveel dat oom Borga ze niet kon tellen. Ze vergrepen zich aan op het spoor van zijn kleren, plukten alle yetipoep eraf en stoven verder in de richting van de grote eettafel.

Oom Borga hees zich uit het water, trok een donkerrode brokaten kamerjas en een badstoffen handdoek uit zijn hoge hoed. Hij schopte de doorweekte sokken van zijn voeten, droogde zich af en trok de kamerjas aan.

Tevreden smakgeluidjes vulden de lucht. De mestkevers hadden zich op het banket gestort. Ze aten alleen de lichtgevende yetistront, rolden die in balletjes op en klauterden de sparrenbomen in. Daar stopten ze de lichtgevende strontballetjes in de uitgewaaide lantaarns.

Vanuit de resten van de toiletpot reikte nog steeds een kolom van sterrenlicht naar de hemel. Het lichtbaken lokte de eekhoorns, de wiesewasjes, de witte wiefjes, de flerefladders en alle andere bewoners van het Grimgruwelbos uit hun quarantaine. Schuchter keken ze vanuit alle windrichtingen toe. Allemaal droegen ze mondkapjes en hielden ze afstand van elkaar. Broertjes en zusjes uit hetzelfde nest ravotten met elkaar.

Yeti maakte zijn vraatlust goed. Er was ten slotte nog steeds genoeg te eten voor iedereen. Hij schepte bordjes vol. Zombieman bracht die op zijn brommer rond.

Yeti vulde een bord vol lekkernijen speciaal voor oom Borga en zette die aan het hoofd van de tafel neer. Met een ontwapenende grijns schoof hij de stoel naar achteren, zodat oom Borga kon plaatsnemen. Hij deed een stap naar achteren, zodat de afstand tussen hen minimaal een kleine yeti was, ook al was Yeti zelf best een grote yeti.

Oom Borga wreef de tranen uit zijn ogen. De tranen van verdriet maakten plaats voor tranen van geluk. Met een voldane zucht nam hij aan het hoofd van de tafel plaats. Dankzij de mestkevers was er geen spoortje yetipoep meer te bekennen. Alle stront hing in de lantaarns en verlichtte het Midwinterdiner.

Overal waar oom Borga keek zaten de bewoners van het Grimgruwelbos te genieten van zijn kookkunsten. Er werd gebabbeld – soms moest er geschreeuwd worden om de afstand te overbruggen, maar dat kleine ongemak nam men met liefde voor lief. Er klonk muziek en er werd gezongen. Er werd vooral volop gelachen. De warme gloed van sterrentaart vulde oom Borga van zijn voeten tot zijn kruin zonder dat hij er deze nacht één hap van had geproefd.

En zo werd het ondanks alles misschien wel de mooiste Midwinterviering ooit.